

РЕШЕНИЕ

№ 16114

гр. София, 12.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 28.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **1695** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК вр. чл.46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България.

Делото е образувано по жалба на С. М. М. С. (S. M. M. S.), [дата на раждане] , в С., ЛНЧ [ЕГН], с адрес в [населено място], [жк], чрез адвокат С. М., АК- Х., със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Заповед № 5401 ПАМ-18 от 29.01.2025 г. издадена от началника на Гранично полицейско управление- В., комисар Л., с която е наложена принудителна административна мярка „връщане“ на сирийската гражданска, на основание чл. 31а, ал. 1, т. 2, чл. 41, ал. 1 и чл. 44, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България.

В жалбата са изложени доводи, че оспорената заповед е издадена в противоречие със законовите разпоредби. Жалбоподателят счита, че административният акт е издаден без да са налице уредените в закона фактически предпоставки за неговото издаване и при неизяснена фактическа обстановка. Излага възражения, че актът не съответства на целта на закона. От Съда се иска да отмени заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. М., който поддържа жалбата. Счита, че заповедта няма да изпълни преследваните от закона цели, а ще ги наруши. Твърди още, че органът се мотивирал твърде лаконично, като само е възпроизвел нормата на закона. Моли да му бъдат присъдени разностите по делото.

Ответникът – Началникът на ГПУ-В. към ГД "Гранична полиция" в МВР, чрез юрк. К., оспорва депозираната жалба и излага становище за нейната неоснователност, като моли Съда да отхвърли същата. Не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява и не взема становище.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 29.01.2025 г. около 04:00 ч. на граничен пункт ГКПП В. Д. мост, е получен сигнал от служител на видеонаблюдението на „Дунав мост“ АД, че в началото на моста от българска страна, от бял микробус слизат лица. След няколко минути на ГКПП за излизане от страната в посока Румъния се е явил лек автомобил с посоченото описание, а именно: лек автомобил REN RO, рег.№ B856SRD, управляван от румънския гражданин М. G. S., [дата на раждане] , като жалбоподателката, установена в автомобила, е идентифицирана като С. М. М. С. гражданка на С., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], без документи за самоличност. Съгласно направената от контролните органи справка, същата е с отказан статут на бежанец, адресът ѝ в РБългария е в [населено място], [улица].

Въз основа на тези данни е изготвено Предложение рег.№ 5401p-1502/29.01.2025 г. от Началник МГПГ при ГПУ-В. до началника на ГПУ-В. да се наложи принудителна административна мярка по чл.39а, ал.1, т.2 и чл.41, т.1 ЗЧРБ – Връщане до страна на произход на гражданката на С., а до отпадане пречките за изпълнението ѝ и организиране извеждането ѝ от РБългария, да бъде настанена в специален дом за временно настаняване към Дирекция „Миграция“ – МВР, на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ. Предложено е да се допусне предварително изпълнение на ПАМ по чл.39а, ал.1, т.2 и чл.41, т.1 ЗЧРБ, както и на мярката по чл.44, ал.6 ЗЧРБ.

Вземайки предвид направеното предложение, Началникът на ГПУ-В. е издал оспорената в настоящото производство Заповед № 5401 ПАМ-18/29.01.2025 г. (л.8), с която на основание чл.39а, ал.1, т.2, чл.41, т.1 и чл.44, ал.1 ЗЧРБ и въз основа на делегираните му правомощия със Заповед № 4066-651/22.03.2024 г. от Директора на РДГП-Р., на жалбоподателката С. М. М. С. е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, и е допуснато предварителното ѝ изпълнение на основание чл.60, ал.1 АПК. В административния акт издателят му се е позовал на мотивите, изложени в Предложение рег.№ 5401p-1502/29.01.2025 г. от Началник МГПГ при ГПУ-В..

Заповедта е връчена на жалбоподателката на 29.01.2025 г. в 16,05 ч. в присъствието на преводач от арабски език, видно от саморъчното отразяване на тези данни под положения подпис (л.8).

Като писмени доказателства по делото са приети Заповед № 4066-651/22.03.2024 г. на Директора на РДГП-Р. (л.39) и медийни публикации към 29.03.2025 г. и 22.04.2025 г., както и Решение № 7214/28.02.2025 г. по адм. дело № 1696/2025 г. на АССГ.

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателката е адресат на акта, засегната е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Жалбата е подадена в рамките на срока за обжалване считано от връчването на заповедта (29.01.2025 г.), от надлежно упълномощен адвокат (л.25), поради което е процесуално допустима.

Заповедта е издадена от компетентен орган - началника на ГПУ В., в кръга на предоставените му правомощия, съгласно разпоредбата на чл.44, ал.5 във вр.с ал.1 ЗЧРБ и делегираните правомощия със Заповед № 4068з-651/22.03.2024. на директора на РДГП Р. /л.39/, в предписаната от закона форма и съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК реквизити. В хода административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Заповедта съдържа фактическо и правно основание и е мотивирана. В тази насока неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващата, че заповедта не е мотивирана и от нея не може да стане ясно защо и въз основа на какво административният орган я е издал. От самата

заповед е видно, че административният орган е изложил мотиви защо е издал заповедта за „връщане“ и е допуснал предварителното ѝ изпълнение- изрично е посочено, че жалбоподателката е без документи за самоличност и е направена препратка към изложените в Предложение № 5401р-1502/29.01.2025 г. на началника на МГПГ при ГПУ В. мотиви, като е допълнено, че се допуска предварителното изпълнение на заповедта, предвид факта че има опасност да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на оспорената заповедта. Предвид изложеното, оспорената заповед не е издадена в нарушение на изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран., тъй като мотиви на административния акт са изложени в предложението то 29.01.2025г. за налагане на мярката, към което оспорената по делото заповед препраща. .

При издаване на Заповедта са спазени процесуално-правните и материално- правните разпоредби на ЗЧРБ.

Административното производство е започнало въз основа на Предложение от 29.01.2025 година до началника МГПГ при ГПУ-В., в което е посочено, че на 29.01.2025 г. около 04:00 часа на ГКПП- В.-Д. мост, е получен сигнал от служител на видеонаблюдението, че от бял микробус в началото на моста от българска страна, слизат лица измежду които е и оспорващата чужденка, спрямо която от 29.01.2025 г. е наложена ПАМ – „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна.“

Предвид данните по преписката за оспорващата и задължението по чл.6, пар.1 от Директива 2008/115 на административния орган, то неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващата, че при издаване на заповедта административният орган е нарушил разпоредбата на чл. 35 от АПК в посока лишаване на оспорващата от правото да участва в производството и да представя доказателства, Административният орган е бил задължен да издаде оспорената заповед, а оспорващата в рамките на друго производство е имала възможност да изложи всички данни в своя подкрепа защо следва да ѝ бъде предоставен статут в страната. Това е така, тъй като видно от данните в самата заповед, на същата е била издадена РКЧ и ЛНЧ, което без съмнение сочи на образувано производство по молба за закрила. Административният орган е изяснил всички относими данни за чужденката, от които безусловно за него възниква задължение да издаде решение за връщане по смисъла на чл.3 от същата директива, съответстващо на разпореденото с процесната заповед, в това число и предвид наличието на опасност от укриване и да осуети изпълнението на ПАМ. Обратното, органът е задължен да не допуска незаконен престой на територията на страната на граждани на трети страни и е задължен да предприеме незабавно мерки за извеждането им. Освен това оспорващата не е в производството по предоставяне на международна закрила или друго производство, което да ѝ даде право да остане на територията на страната. Така видно от чл.6, озаглавен „Решение за връщане“ от Директива 2008/115, по конкретно параграф 1 от разпоредбата, е въведено безусловно задължение за държавите-членки да издадат решение за връщане на всеки гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на тяхна територия, без да се засягат изключенията, посочени в параграфи 2—5. В случая органът е посочил, че на оспорващата е издаден личен номер на чужденец, и регистрационна карта на чужденец (РКЧ) със статус нищожен, , установил е, че е без документи за самоличност, от които данни следва, че не е налице нито едно от изключенията в следващите параграфи на цитираната разпоредба. Касае се за данни, известни на адресата на решението за връщане и при които обстоятелства, административният орган както по силата на националното право така и по силата на цитираната разпоредба, е бил задължен да издаде решение за връщане. Легалното определение на понятието чужденец е дадено в чл.2,ал.1 от ЗЧРБ/ според която

„Чужденец“ по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Събраните доказателства сочат още, че чужденецът е гражданин на трета страна-С.. От своя страна Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни предвижда, че "гражданин на трета страна" е всяко лице, което не е гражданин на Съюза по смисъла на член 17, параграф 1 от Договора и което не се ползва от общностното право на свободно движение, както е определено в член 2, точка 5 от Кодекса на шенгенските граници. "Незаконен престой" е всяко присъствие на територията на държава- членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в член 5 от Кодекса на шенгенските граници, или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава-членка. Глава IV–Задържане с цел извеждане от Директивата са визирани предпоставките, при наличието на които може да бъде задържано лице с цел извеждането му от страната, освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по- леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато е налице опасност от укриване; или) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането. Всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Задържането се постановява от административните или съдебните власти.Задържането се постановява в писмен вид и включва фактическите и правните основания.

В § 1, т. 36 от ДР на ЗЧРБ е дадено определение на "Незаконно пребиваващ чужденец"- и това е всеки чужденец-гражданин на трета държава, който се намира на територията на Република България и не отговаря или е престанал да отговаря на условията за престой или пребиваване. Следва да бъде посочено, че в Директива 2008/115/ЕО е предвидена възможност Държавата-членка може да отложи извеждането за подходящ срок, като вземе предвид конкретните обстоятелства във всеки отделен случай. Държавите-членки по-специално вземат предвид, физическото или психическото състояние на гражданина на трета страна, б) технически причини, като липса на възможност за превоз или неуспех на извеждането поради невъзможност за идентифициране. Ако извеждането се отлага съгласно параграфи 1 и 2, предвидените в член 7, параграф 3 задължения могат да бъдат наложени на засегнатия гражданин на трета страна.

Оспорващата е чужденка е с отказан статут на бежанец; установена е в момент, когато е направила опит да излезе от РБългария не по установения за това начин, със съдействието на румънски гражданин, през нощта и съществува опасност да се укрие с цел да не се изпълни ПАМ "Връщане"; няма валиден документ за самоличност. От доказателствата по делото е видно, че към датата на издаване на Заповедта чужденката не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред, като съществува опасност да се укрие и да възпрепятства изпълнението на наложената ПАМ-“ Връщане“. Както е видно от мотивите на самата заповед, и не се оспори от страната на процесуалния представител на оспорващата, жалбоподателката е имала личен номер на чужденец валиден до 31.12.2024 г., както факта, че е била настанявана два пъти в СДВНЧ, което самоволно е напуснала.

Съгласно нормата на чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ, заповед за връщане се издава, когато чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. В случая се установява, че към момента на задържането на жалбоподателката, че същата е без документи за самоличност. Следователно, щом е налице хипотезата на чл. 41, т. 1 ЗЧРБ, компетентният административен

орган по чл. 44 от същия закон действа при условията на обвързана компетентност, след като констатира основание за налагане на принудителната административна мярка. Той няма право на преценка нито относно необходимостта от налагане на принудителна административна мярка, нито относно вида ѝ. Нормите, регламентиращи мерките за административна принуда и процедурата по налагането им, са императивни и задължителни за органа. За прилагането им е необходимо само установяване на визирания в хипотезата на нормата юридически факт - обстоятелството, че чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред, което е сторено видно от представените по делото доказателства. В тази връзка неоснователни са и възраженията в жалбата за неизяснена фактическа обстановка, същото се опровергава от представените по административната преписка доказателства. Обстоятелството, че на 29.01.2025 г. чужденката се е опитала да премине незаконно държавната граница на РБългария за Република Румъния без документ за самоличност и не по законоустановения ред, обуславя наличие на основанията по чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ. В случая жалбоподателката е била без валидни документи за самоличност и е налице опасност от осуетяване или сериозно затрудняване на заповедта, поради което е допуснато и предварително изпълнение.

Не са представени и доказателства, а и не са изложени твърдения, че към момента на издаване на заповедта на 29.01.2025 г. чуждата гражданка е имала подадена молба за международна закрила до ДАБ-МС. Подаването на молба за закрила и започнало производство за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут само по себе си, извън отчитането му като обстоятелство по чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ релевантно за налагане на принудителна мярка (в случая към налагането на ПАМ не е започнало производство), не е абсолютна пречка за провеждане на производство по налагане на ПАМ и за законосъобразността на акта, който я налага. Такава пречка е само влязлото в сила решение за предоставяне на хуманитарен статут или статут на бежанец, по аргумент от чл. 67, ал. 2 от ЗУБ каквото обстоятелство по делото не е доказано.

Неоснователни са възраженията в жалбата за липса на преценка на сигурността в държавата по произход - С.. Преценката на обстоятелствата по чл. 4, ал. 3 ЗУБ, свързани с принципа "забрана за връщане", е гарантирана от нормата на чл. 67, ал. 1 ЗУБ, предвиждаща ПАМ, включително процесната, да не се привеждат в изпълнение до приключване на производството с влязло в сила решение. В настоящия случай процесната заповед, с която е наложена ПАМ - "връщане до страна на произход", не ограничава възможността на лицето да упражни своите права по ЗУБ. Въпросите относно положението в С. и доколко страната се явява сигурна по отношение на чужденеца, подлежат на обсъждане в производство по реда на ЗУБ.

По гореизложените съображения настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния и с процесуалния закон и в съответствие с целта му, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на присъждане на разноски се следва в полза на ответната страна, но поради липса на такава претенция, съдът не е властен да се произнесе по този въпрос.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. М. М. С. (S. M. M. S.), [дата на раждане], в С., ЛНЧ [ЕГН], с адрес в [населено място], [жк], срещу Заповед № 5401 ПАМ-18 от 29.01.2025 г. издадена от началника на ГПУ- В., с която е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страната по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ на основание чл. 31а, ал. 1, т. 2, чл. 41, ал. 1 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: